

τίον τοῦ Ναπολέοντος, Ἀλέξανδρος ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας.

Ἔνεκα τῆς ἐπικειμένης μάχης ἴσως ἠδύνατό τις καὶ δικαίως νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ κρίσιμος ἐκείνη περίστασις ἀπασχόλει ἐντελῶς τὸν νοῦν του καὶ τὸν καθίστα ὡσεὶ ἀφηρημένον. Ἀλλὰ τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον δὲν ἀπασχόλουσιν τὰ στρατιωτικὰ—τὰ σχέδια τῆς μάχης ἢ τὸ ἀποδοθησόμενον αὐτῆς, ἀλλ' ἄλλο τι ἐντελῶς διάφορον—ἡ ἐνώπιον αὐτοῦ συλλογὴ χωρίων τῆς Γραφῆς καὶ προσευχῶν.

Ἐνῶ δ' αὐτὸς κἀθηται σύννοος μὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ βιβλιάριον ἐκεῖνο ζητῶν ν' ἀρυσθῆ ἐξ αὐτοῦ ἀνακούφισιν διὰ τὸ βεβαρημένον του πνεῦμα, θέλω ἐκθέσει: ἐν ὀλίγοις τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐσεβοῦς ἐκείνου Μονάρχου.

Τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν ἡλικίαν του ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος εἶχε διέλθει ἐν μιᾷ τῶν λαμπροτάτων, ἅμα δὲ καὶ λιαν ἀσώτων Αὐλῶν.

Οἱ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοὶ αὐτοῦ ἦσαν πάντες σχεδὸν ἄπιστοι. Naὶ μὲν ἐδίδασκον αὐτὸν νὰ ἦνε φιλόφρων καὶ δίκαιος εἰς τοὺς ὁμοίους του, ἀλλ' ἂν ὑπῆρχε Θεός, ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν.

Ὅταν ἡ δολοφονία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, ἐν ἡλικίᾳ μόλις 23 ἐτῶν, ἦτο δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος, ἀλλ' ὀρθολογιστῆς ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἄπιστος.

Ἐκουσίως οὐδέποτε ἔβλαψε τινὰ, εἰλικρινῶς δὲ καὶ εὐσυνειδήτως προσεπάθει νὰ ἐκπληροῖ τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ καθήκοντα καὶ νὰ προάγῃ τὴν εὐδαιμονίαν ἀπάντων τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅμως, ὡς ὁ ἴδιος μετέπειτα ἐξεφράσθη, ἔζη ὡς ἄνθρωπος ἄνευ ἐλπίδος καὶ ἄνευ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ ἓνα τῶν νεανικῶν συντρόφων του Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἀνέθεσε τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο εἰς τὸν Πρίγκηπα Γαλιτζίνην. «Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὸ ὑπουργεῖμα τοῦτο,» εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Γαλιτζίνης, «διότι δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ θρησκείας!» «Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ Αὐτοκράτωρ, διὰτι οὕτω θέλεις εἶσθαι ἐντελῶς ἀμερόληπτος!» Οὕτως ὁ φίλος του Γαλιτζίνης ἐδέχθη τὴν θέσιν.

Δὲν παρῆλθεν ὅμως πολὺς χρόνος καὶ μεταβολὴ ριζικὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, καὶ ἀπὸ ἀπίστου καὶ ματαίου, ἐξοδευόντες τὸν καιρὸν του εἰς διασκεδάσεις καὶ ἀμαρτίας, παραιτήσας τοὺς διεφθαρμένους συντρόφους του καὶ τὰς ἀσωτίας του ἐγένετο σώφρων καὶ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Κυρίου.

Ὁ δυστυχὴς Τζάρος ἐζήλευε τὸν φίλον του καὶ εὐρεθεὶς μίαν ἡμέραν μόνος μετ' αὐτοῦ ἐξέφρασεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνησυχίαν του καὶ ἐζήτησε παρ'

αὐτοῦ νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸν τῆς μεταβολῆς καὶ τῆς χαρᾶς του. Ὁ Γαλιτζίνη τῷ ἐδειξεν ἐν ἀντίτυπον τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι εἰς αὐτὸ εὗρε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαρὰν, τὰ ὁποῖα ἀπελάμβανεν. Τῷ διηγήθη δέ, ὅτι ὅταν διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μετέβη εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Μόσχας καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ συστήσῃ κανὲν βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἔδιδε γρῶσιν τῆς θρησκείας. «Ἀνάγνωσον τὴν Γραφήν,» ἦτο ἡ ἀπόκρισις τοῦ σεβασμίου Πλάτωνος. Ματαίως ὁ Γαλιτζίνη παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ ὑποδείξῃ ἄλλο βιβλίον, ὁ γέρον ἀρχιεπίσκοπος ἐπέμενε, λέγων, «Ἀναγίνωσκε τὴν Γραφήν.»

Ὁ Γαλιτζίνη ἐπὶ τέλους ὑπήκουσε, τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ἐδειξεν εἰς αὐτὸν τὸν Χριστόν, ὅπως ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ—τὸν φίλον τῶν ἀμαρτωλῶν,—«καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν πίστις μου, προσέθηκεν ὁ Γαλιτζίνη, ἔφερε τὴν μεταβολήν, τὴν ὁποίαν βλέπεις εἰς ἐμέ. Ἐὰν δὲ καὶ ἡ Μεγαλειότης σας ποθῆτε εἰρήνην καὶ χαρὰν, ἀναγνώσατε καὶ ὑπακούσατε εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.»

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀμέσως ἐδανείσθη μίαν Ἁγίαν Γραφήν ἀπὸ τῆν σύζυγόν του καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐβασανίζετο ὑπὸ ἀπίστων συλλογισμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς οἱ διαταγμοὶ καὶ αἱ ἀμφιβολίαι ἠφανίσθησαν, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπληρώθη εἰρήνης καὶ χαρᾶς. Ἐκ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης μέχρι τοῦ θανάτου του δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ καθ' ἐκάστην τρία τοὐλάχιστον κεφάλαια τῆς Γραφῆς μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη συνέβη καθ' ὃν χρόνον ὁ Ναπολεὼν εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν.

Ἀκολουθεῖ

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΣΚΑΦΟΣ.

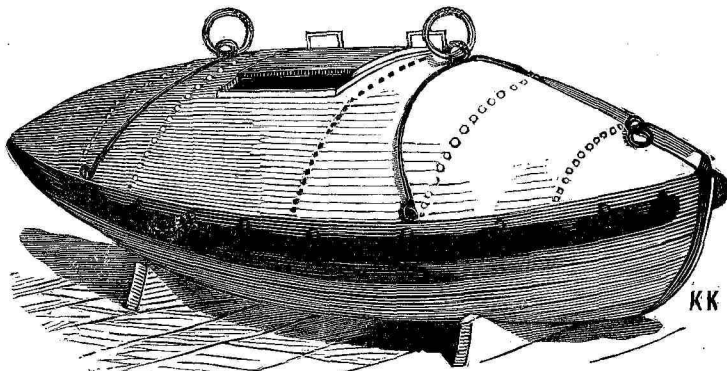
Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας, κατ' ἔτος συμβαίνουν πολλὰ ναυάγια, καὶ πολλοὶ τῶν ναυαγῶν χάνονται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων ἄνευ ἐλπίδος βοθηταίς. Ἐσχάτως ἐπενοήθη τὸ ἐξῆς μέσον, δι' οὗ δύνανται νὰ σωθῶσιν οἱ ἐπὶ τοῦ ναυαγίου εὐρισκόμενοι.

Ἐναυπηγήθη λέμβος ἰδίου σχήματος, (ἰδὲ ἐπομένῃ σελίδᾳ), τῆς ὁποίας τὰ δύο τρίτα περιπίπτου εἶναι ἐσκεπασμένα μὲ ἀδιάβροχον ὕφασμα, πρὸς προφυλακὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἀπὸ τῶν κυμάτων ἄνωθεν τοῦ σκεπάσματος τοῦτου ὑπάρχουσι δύο κρίκοι, προσηρμοσμένοι ἕκαστος εἰς σιδη-

ροῦν τόξον, τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα εἶναι ἀσφαλῶς καρφωμένα εἰς τὰ πλάγια τῆς λέμβου. Διὰ τῶν κρίκων τούτων διέρχεται σχοινίον δυνκτόν, διπλοῦν, τὸ ὁποῖον δι' ἐτέρου λεπτοῦ σχοινίου πέμπεται ἐκ τῆς ξηρᾶς διὰ τινος ῥοκέτας εἰς τὸ ναυαγῆσαν πλοῖον, καὶ προσαρμύζεται εἰς κατάλληλον ἐν αὐτῷ μέρος. Τούτου γενομένου οἱ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένοι ναῦται εἰσέρχονται εἰς τὴν λέμβον καὶ διὰ τοῦ ἐνὸς σχοινίου σύρουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ ναυαγῆσαν πλοῖον, ἄνευ κωπηλασίας, διότι ἡ λέμβος προβαίνει ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν κρίκων ἐξαρτωμένου σχοινίου. Φθάσαντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ ἀτρόμητοι ναῦται ἀνέρχονται εἰς αὐτὸ καὶ μεταφέρωσι τοὺς ναυαγούς εἰς τὸ σωτήριον αὐτῶν σκάφος, καὶ διὰ

τοῦ αὐτοῦ τρόπου, δι' οὗ μετέβησαν εἰς τὸ πλοῖον ἐπανέρχονται εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀποβιβάζουσι τὸ πολυτίμον αὐτῶν φορτίον. Οὐχὶ σπανίως εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ κάμουν τὸ ταξείδιον τοῦτο πολλάκις διὰ νὰ μεταφέρουν πάντας τοὺς ναυαγούς, διότι ἡ σωτήριος λέμβος δὲν δύναται νὰ χωρέσῃ πολλούς.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐσώθησαν ἤδη πολλοί, ὅτινες ἄλλως ἀφεύκτως θὰ κατεποντίζοντο. Ὁρθῶς ἐπομένως ὠνομάσθη ἡ λέμβος αὕτη σωτήριον σκάφος καὶ μεγάλως ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τοὺς γενναίους ἐκείνους ναύτας, ὅτινες μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας ἑαυτῶν ζωῆς, διότι πολλάκις ἀναρπάζονται τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τῶν κυμάτων, κατορθώνουν νὰ σώζουσι κατ' ἔτος τόσας πολυτίμους ζωάς.

Σωτήριον σκάφος.

ΤΙΣ Ο ΕΥΤΥΧΕΣΤΑΤΟΣ.

Τίς εἶν' ὁ εὐτυχεστάτος ἐξ ὄλων τῶν ἀνθρώπων;
 Δὲν εἶν' βεβαίως ὁ ζητῶν δι' ἔργων ἢ καὶ κόπων
 Τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὸν τόπον τῶν ἁγίων.
 Ἄλλ' ὁ κατὰ τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας θεῖον,
 Ὅπερ ἀποκαλύπτεται εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον.
 Οὗτος εἶναι εὐτυχεστάτος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὄλων.

Τίς ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη;
 Δὲν εἶν' εἰς ἡν στεφόμεθα ἐν δόξῃ τῇ ὑπάτῃ;
 Ἀλλὰ εἰς ἣν ὀφείνται ἡμῶν αἱ ἁμαρτίαι,
 Εἰς ἣν μᾶς ἐξαλείφονται ὄλοι αἱ ἁνομίαι,
 Καὶ ἡ καρδιά μας ναὸς τοῦ πνεύματος κατέστη.
 Αὕτη εἶν' ἐκ τῶν ἡμερῶν πασῶν εὐτυχεστάτη.

Τίς ἐκ πασῶν τῆς γῆς χωρῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη;
 Ἐκεῖν' εἰς ἣν ἡ τοῦ λαοῦ πληθὺς εὐσεβεστάτη
 Εἰς ἣν αὕτη καὶ μόν' αὕτη διέπει τὰ τῆς χώρας.
 Καὶ πολιτεύεται πιστῶς καθ' ὅλας τῆς τὰς ὥρας.
 Καὶ ἕκαστος τὸ ἀγαθὸν εἰς τὸν πλησίον πράττει.
 Αὕτη ἡ χώρα ἐκ πασῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς ἀπὸ ὄλας τὰς ψυχὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη;
 Ἐκεῖνη, ἣτις ὡς χιὼν ἔγεινε λευκοτάτη,
 Λουθεῖσα εἰς τὸ ἐκχυθῆν ἐπὶ σταυροῦ ποτ' αἶμα,
 Ὅπερ ψυχὰς ἁμικρωλᾶς λευκαίνει ἐν τῷ αἵμα.
 Ἄν ἀποβλέψῃ εἰς αὐτὸ καὶ ἐν ὥρᾳ τῇ ὑστάτῃ.
 Αὕτη ἀπ' ὄλας τὰς ψυχὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς ἀπὸ ὄλας τὰς ὁδοὺς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη;
 Ἐκεῖνη ἣτις βέβαια εἶν' ἡ ἀσφαλεστάτη.
 Ἦν ὁ Χριστὸς ἐβάδισεν καὶ ἔδειξεν εἰς ὄλους
 Ὡς ἄγουσαν εἰς οὐρανὸν μικροῦς τε καὶ μεγάλους,
 Πλὴν εἶναι καὶ πολὺ στενὴ, στενὴ, καὶ στενοτάτη.
 Ἀλλὰ καὶ ἡ μόνη ἀσφαλὴς ἡ μόν' εὐτυχεστάτη.

Τίς ἀπὸ ὄλας τὰς μονὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη;
 Ἐκεῖνη ἡ αἰώνιος, ἐκεῖν' ἡ λαμπροτάτη,
 Ἦν ὁ Θεὸς ἠτοίμασεν ἐν οὐρανῷ νὰ ζῶσι
 Τὰ τέκνα του μετ' τὸν Χριστὸν καὶ αἰώνιος ὡσι
 Ἐλευθερα ἀπὸ κακοῦ καὶ εὐδαίμονα ἐν ταύτῃ,
 Αὕτη ἀπ' ὄλας τὰς μονὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς νύξ ἐξ ὄλων τῶν νυκτῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη;
 Ἐκεῖνη ἣν ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀγγελία φαινοτάτη
 Φωτίσασα πνευματικῶς, μετέβαλε σ' ἡμέραν.
 Σ' ἡμέραν ὄντως διαρκή, πρωτ' χωρὶς ἐσπέραν.
 Καὶ ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς δὲν εἶναι ἐν ἀπάτῃ.
 Αὕτη ἐξ ὄλων τῶν νυκτῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς εἶν' ὁ εὐτυχεστάτος ἐξ ὄλων τῶν θανάτων;
 Ὁ θάνατος τῶν εὐσεθῶν, ναί, τῶν εὐσεβεστάτων,
 Ὡν αἱ ψυχὰι ἀπέπησαν εἰς τὸν Θεὸν τῶν ὄλων,
 Καὶ ἐν οὐρανῷ ἠγάθησαν μετ' ὄλων τῶν ἀγγέλων,
 Καὶ ἐκεῖ θὰ ζῶσι μετ' αὐτῶν καὶ τῶν καλῶν πνευμάτων,
 Οὗτος ὁ εὐτυχεστάτος ἐξ ὄλων τῶν θανάτων.

A. A.